

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupeného JUDr. Miloslavem Petrželou, advokátem se sídlem Kobližná 47/19, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2008, č.j. 2007/7557/30, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2011, č. j. 7 A 63/2011 – 101,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2011, č. j. 7 A 63/2011 – 101, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 21. 4. 2008, č.j. 2007/7557/30, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Brno ze dne 1. 10. 2007, č.j. 7087-03/07-010100-90, jímž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgány obou stupňů vzaly za prokázané, že se žalobce dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, a porušil služební slib tím, že dne 28. 2. 2007 v rámci plnění služebních povinností uložil blokovou pokutu ve výši 4000

Kč, na její zaplacení vybral 200 euro, tedy v rozporu s předpisy přijal nepovolenou měnu, do rozpočtu odvedl 4000 Kč, čímž se obohatil o cca rozdíl dle platného kurzu ve výši 1600 Kč. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 3. 2011, č. j. 3 Ads 10/2011 – 77, zrušil předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2010, č. j. 7 Ca 156/2008 – 46, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v první řadě shledal pochybení Městského soudu v Praze v tom, že se soud zabýval pouze procesním postupem správního orgánu při opatření vysvětlení řidiče kamionu a jeho následnou použitelností při zjišťování skutkového stavu, a nevypořádal se již s dalšími žalobními námitkami. Nejvyšší správní soud dále shledal pochybení Městského soudu v Praze v tom, že soud bez dalšího konstatoval, že nesprávný postup správního orgánu při opatření záznamu o podaném vysvětlení řidičem kamionu mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu proto zrušil. Nejvyšší správní soud má za to, že zjištěné pochybení nepochybně bylo vadou takového charakteru, že mohlo vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci. Současně však dospěl k závěru, že za situace, kdy Městský soud v Praze zjistil, že vyjádření řidiče kamionu bylo opatřeno vadným procesním postupem a nebylo tudíž možné je užít jako jeden z podkladů pro rozhodnutí, mohl si dále učinit úsudek o tom, zda s ohledem na ostatní shromážděné důkazy předmětná vada skutečně tento důsledek měla, tedy zda na základě ostatních shromážděných podkladů nebylo možné považovat skutkový stav za náležitě zjištěný. Nepochybně se měl přitom zabývat i protokoly z výslechu svědků N. T. V., řidiče kamionu, a jeho zaměstnavatele S. K. pořízených v trestním řízení, které žalovaný předložil v průběhu soudního řízení.

V nyní napadeném rozsudku Městský soud v Praze uvedl, že provedl dokazování protokoly z výslechu svědků N. T. V., řidiče kamionu, a jeho zaměstnavatele. Dospěl přitom k závěru, že zjištěné pochybení správního orgánu při opatření záznamu o podaném vysvětlení řidičem kamionu mělo za následek nezákonnost správního řízení. Po provedení dokazování soud zjistil skutkové a právní deficity, které dokazováním odstranit nemohl. Městský soud v Praze vycházel z toho, že skutkový stav zjištěný žalovaným stál na procesně vadné výpovědi řidiče kamionu, tedy důkazu, k němuž nebylo možné v řízení přihlédnout, a dále na výpovědích žalobce, Z. D., písmoznalecké analýze a pokutových blocích. Bez zásadního důkazu, výpovědi řidiče kamionu, v jejímž kontextu byly ostatní důkazy také vykládány, však ostatní důkazy neprokazují zjištěný skutkový stav, zejména přijetí pokuty v euro. Skutkový stav byl tudíž zjištěn nedostatečně. Doplněním dokazování nelze tuto vadu odstranit. Pokud by soud z důkazů vycházel, učinil by zásadní skutkové zjištění a fakticky by tak rozhodl o vině a trestu žalobce. Vada řízení správního by zůstala nedotčena. Skutková zjištění, z nichž se podává výrok o vině a trestu, by byla učiněna soudem, nikoli správním orgánem, nejednalo by se o soudní přezkum rozhodnutí, nýbrž o nalézací řízení. Důsledkem toho by pak soud žalobci neposkytl ochranu jeho veřejných subjektivních práv. Naopak by nebylo respektováno právo žalobce vyjádřit se k zásadnímu podkladu rozhodnutí před jeho vydáním, právo na hodnocení tohoto podkladu v odůvodnění rozhodnutí a právo vymezit se vůči takovému hodnocení žalobou proti správnímu rozhodnutí. Soud tedy dokazování podle pokynu Nejvyššího správního soudu provedl, z těchto důkazů však při posouzení žaloby z výše uvedených důvodů nevycházel.

Co se týče dalších žalobních námitek, Městský soud v Praze konstatoval, že rozsudek Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 Ca 156/2008, jímž byl žalobce zproštěn obžaloby pro skutek, kterým měl spáchat trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, byl vydán po ukončení správního řízení. Nemohl mít tudíž vliv na možnost správního orgánu vést řízení a rozhodnout o propuštění žalobce ze služebního poměru. Při hodnocení naplnění důvodu propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. není služební funkcionář vázán rozhodnutím ve věci trestní, nebyl proto důvod, aby správní orgán vyčkal rozhodnutí v trestní věci. Soud tímto rozsudkem rovněž nebyl vázán, neboť se nejednalo o rozsudek odsuzující. Pokud jde o výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud jej posoudil jako určitý. Je z něj seznatelné, jakého jednání se žalobce dopustil a pod jakou skutkovou podstatu uvedenou v zákoně bylo jednání podřazeno. Pokud jde o trestný čin, jehož znaky má jednání žalobce vykazovat, postačí jeho specifikace v odůvodnění rozhodnutí, to platí i pro uvedení předpisů upravujících způsob vybírání pokut, resp. měnu, v níž mají být pokuty vybírány. Ve věci nebylo sporu o tom, že na pokutové bloky nepsal údaje o částkách a měně žalobce. Důkaz kriminalistickou expertízou nemá sám o sobě vůči jednání žalobce význam, lze jej však hodnotit v kontextu s ostatními důkazy. Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podanou kasační stížností napadl žalovaný rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítl, že se Městský soud v Praze neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho rozsudku ze dne 23. 3. 2011, č. j. 3 Ads 10/2011 – 77. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku Městskému soudu v Praze uložil, aby se náležitě zabýval i protokoly z výslechu svědků v trestním řízení, tj. výpovědí řidiče kamionu a jeho zaměstnavatele, a řádně je zhodnotil za účelem posouzení správnosti a úplnosti skutkových zjištění z hlediska prokázání škodlivého jednání žalobce vedoucího k jeho propuštění. Podle Nejvyššího správního soudu není soud při tomto hodnocení omezen jen tím, co nalezl správní orgán, ale naopak může sám zjišťovat a ověřovat skutkový stav na základě dostupných skutkových okolností, pokud osvědčují skutkový stav, který tu byl již v době rozhodování správního orgánu. Městský soud v Praze však takto nepostupoval. Uvedl sice, že jako důkazy provedl i předmětné zaprotokolované výpovědi řidiče kamionu a jeho zaměstnavatele, z dalších jeho úvah je ale naprosto zřejmé, že tomu tak nebylo a že k nim vůbec nepřihlédl. Soud konstatoval, že vada řízení spočívající v nesprávném úředním postupu při získání prvotní výpovědi řidiče kamionu před celními orgány měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, když další (jím vyjmenované) důkazy neprokazují zjištěný skutkový stav. Mezi tyto další důkazy však bezdůvodně nezahrnul zmíněné výpovědi z trestního řízení, neboť by se podle jeho názoru jednalo o nepřípustné doplnění dokazování a nepřípustné zásadní skutkové zjištění. Takový závěr stěžovatel odmítá. Předmětné výpovědi z trestního řízení totiž nejsou žádnými novotami v řízení, ale jsou obsahově zcela totožné se soudem odmítnutou výpovědí řidiče a písemným vyjádřením jeho zaměstnavatele. Jejich provedení mělo vést pouze k prokázání jejich pravdivosti a k potvrzení závěrů, které z nich správní orgán vyvodil. Zohlednění těchto důkazů nemohlo znamenat nějaká nová skutková zjištění, když ve věci bylo správním orgánem v daném směru rozhodnuto a Městský soud v Praze nic nového z pohledu skutkového stavu nezjišťoval. Měl si pouze na základě

existujících důkazů (zaprotokolovaných výpovědí) ověřit správnost zjištění skutkového stavu správními orgány. Jako nepřípadnou tak stěžovatel musí označit související úvahu soudu, že by akceptací těchto důkazů fakticky rozhodl o vině a trestu. O naplnění podmínek pro propuštění žalobce ze služebního poměru, kdy propuštění není trestem, ale personálním opatřením, rozhodl správní orgán. Napadené rozhodnutí vycházelo ze skutkových zjištění totožných se zjištěními, která by učinil Městský soud v Praze, pokud by řádně zhodnotil všechny existující důkazy.

Stěžovatel odmítl i argumentaci Městského soudu v Praze, že by v důsledku doplnění dokazování nebyla respektována procesní práva žalobce, konkrétně právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho zásadním podkladům. Jak již žalovaný uvedl výše, výpovědi z trestního řízení nejsou zcela novými důkazy, ale jsou pouze důkazy, které ověřují správnost prvotních důkazů (výpovědi řidiče před celními orgány a písemného vyjádření jeho zaměstnavatele), jsou s nimi obsahově zcela totožné a žalobce se k nim mohl před vydáním rozhodnutí vyjádřit. Žalobce měl rovněž možnost se k těmto důkazům vyjádřit při ústním jednání Městského soudu v Praze dne 25. 5. 2011. Žalovaný má za to, že se soud neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu, opět nesprávně právně zhodnotil existující důkazy v dané věci a toto nesprávné hodnocení se promítlo v jeho nezákonném rozsudku. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že pravomoc správního soudu je ve vztahu k napadenému správnímu rozhodnutí v zásadě kasační. Pokud by soud z provedených důkazů vycházel, učinil by zcela zásadní skutková zjištění a v důsledku toho by de facto rozhodoval namísto správního orgánu, přičemž vada správního řízení by zůstala nedotčena. Skutková zjištění, na základě kterých došlo k propuštění žalobce ze služebního poměru, by tedy učinil až soud, nikoli správní orgán. Uvedené by svědčilo o tom, že se ve správním soudnictví nejedná o soudní přezkum rozhodnutí, nýbrž o řízení nalézací. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 105/2006 – 90, kde se uvádí, že pokud je třeba doplnit dokazování rozsáhlejším způsobem, soud zruší rozhodnutí správního orgánu a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Žalobce má dále za to, že pokud by Městský soud v Praze postupoval tak, jak požadoval stěžovatel, zcela by žalobci odepřel ochranu jeho veřejných subjektivních práv, k jejichž ochraně je ze zákona povolán. Jednalo by se o právo žalobce vyjádřit se k zásadnímu podkladu rozhodnutí před jeho vydáním, právo na hodnocení podkladu v odůvodnění rozhodnutí a v neposlední řadě právo vymezit se vůči takovému hodnocení žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Žalobce namítl, že pokud skutková zjištění správního orgánu vycházela a priory z procesně vadně provedené (a nepoužitelné) výpovědi řidiče, není provedení důkazu jeho výpovědí (a výpovědí jeho zaměstnavatele) pořízenou po skončení správního řízení potvrzením zjištěného skutkového stavu, nýbrž nahrazením absentujících skutkových zjištění před soudem. Nemůže obstát ani argumentace stěžovatele, že se jedná o totožná skutková zjištění, k nimž se žalobce vyjádřil v průběhu správního řízení a v řízení před soudem, a nebyl tak zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Stěžovatel tímto zcela bagatelizuje procesní práva žalobce a rovněž zaměňuje řízení správní a soudní přezkum rozhodnutí. Takové zjednodušující pojetí je pošlapáním práva na spravedlivý proces. Řízení o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu není řízením nalézacím. Žalobce by byl v případě nalézání práva soudem ve

správním soudnictví, který by takto zhojil vadné a neúplné zjištění skutkového stavu správním orgánem, zkrácen na svém právu procesně brojit vůči rozhodnutí správního orgánu žalobou. Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Co se týče právní kvalifikace uplatněného důvodu kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud upřesňuje, že se jednalo o důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nikoli důvod podle písmene a) označený stěžovatelem. Stěžovatel namítl, že Městský soud v Praze při svém hodnocení, zda byl náležitě zjištěn skutkový stav, nezohlednil listinné důkazy předložené žalovaným v soudním řízení. Toto namítané pochybení Městského soudu v Praze představuje jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jde o jinou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti, neboť v posuzované věci již jednou rozhodoval. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Právě o tento případ se jednalo v projednávané věci.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud zavázal Městský soud v Praze svým právním názorem k tomu, aby posoudil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav za situace, kdy kvůli procesnímu pochybení správního orgánu nebylo možné jako jeden z důkazů zohlednit záznam o podání vysvětlení řidiče kamionu ze dne 7. 3. 2007. Nejvyšší správní soud přitom výslovně uvedl, že se měl Městský soud v Praze zabývat i protokoly z výslechu svědků N. T. V., řidiče kamionu, a jeho zaměstnavatele S. K. pořízených v trestním řízení, které žalovaný předložil v průběhu soudního řízení.

Městský soud v Praze v novém rozsudku sice konstatoval, že tyto důkazy provedl, odmítl je však zohlednit při zjišťování skutkového stavu z důvodu, že by tak sám učinil zásadní skutkové zjištění a fakticky by rozhodl o vině a trestu žalobce. Tento závěr Městského soudu v Praze o jeho možnosti provádět a hodnotit nové důkazy považuje Nejvyšší správní soud za naprosto nesprávný.

Uvedené úvahy Městského soudu v Praze jsou zřejmě pozůstatkem předchozí právní úpravy správního soudnictví obsažené v části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále „o. s. ř.“), ve znění účinném do 31. 12. 2002. Ustanovení § 250i odst. 1 o. s. ř. v tomto znění uvádělo, že ve správním soudnictví je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí; dokazování se neprovádí. V judikatuře správních soudů byl na základě citovaného ustanovení zastáván názor, že správní soud není opravnou instancí, nedoplňuje dokazování, důkazy sám nehodnotí a nemůže dospět k jinému skutkovému stavu jako podkladu pro rozhodnutí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 1996, č. j. 6 A 11/95 - 18).

Jak již Nejvyšší správní soud připomněl ve svém předchozím zrušujícím rozsudku, úprava obsažená v soudním řádu správním (§ 77 odst. 2) je faktickou transpozicí požadavku tzv. „plné jurisdikce“, coby atributu práva na spravedlivý proces, dovozovaného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z obsahu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ve Sbírce zákonů publikované pod č. 209/1992 Sb.). Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud zcela samostatně a nezávisle hodností správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí (§ 78 odst. 6 s. ř. s.).

Ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. tedy zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav věci, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování a porovnat jej s užitou právní kvalifikací, kdy soud není vázán ani důkazními návrhy. Může tak provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového.

Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku rovněž zdůraznil, že nepřípustnost provedení a vyhodnocení důkazu, který nebyl proveden již ve správním řízení, nelze dovodit ani z § 75 odst. 1 s. ř. s. Smyslem tohoto ustanovení je pouze vyloučit provedení takových důkazů, které by směřovaly k prokázání skutečností, které nastaly až v době po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí. Není vyloučeno provést důkaz nový, může-li jím být prokázána skutkově sporná skutečnost, z níž při svém rozhodování vycházel správní orgán. Zákaz skutkových novot neznamená zákaz provádění nového dokazování. V projednávané věci měly nové důkazy - protokoly z výslechu svědků v trestním řízení – sloužit k objasnění průběhu události, resp. k okolnostem uložení a zaplacení blokové pokuty, a zjištění, zda se žalobce předmětného jednání skutečně dopustil. Jednalo by se tudíž o zjišťování skutkového stavu, který tu již byl v době rozhodování správního orgánu.

Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud shrnuje, že správní soud je při rozhodování v rámci tzv. plné jurisdikce podle úpravy soudního řádu správního oprávněn při zjišťování skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, provést a vyhodnotit i nové důkazy. Tyto pravomoci správního soudu již byly připomenuty v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu výkladem § 77 odst. 2 s. ř. s. a odkazem na samotný požadavek tzv. „plné jurisdikce“. Nejvyšší správní soud tak zde zcela zřetelným způsobem zavázal Městský soud v Praze k tomu, aby při posouzení úplnosti a správnosti zjištění skutkového stavu provedl a vyhodnotil zmíněné nové důkazy. Lze proto přisvědčit žalovanému, že Městský soud v Praze závazný právní názor Nejvyššího správního soudu nerespektoval.

Nejvyšší správní soud dále posoudil jako nepřípadnou argumentaci žalobce, že pokud je třeba dokazování doplnit rozsáhlejším způsobem, soud zruší rozhodnutí žalovaného a vrátí mu věc k dalšímu řízení. Žalobci lze přisvědčit v tom, že správní soud musí vždy při posouzení úplnosti zjištěného skutkového stavu zvažovat, v jakém rozsahu je třeba dokazování doplnit. Úkolem správního soudu totiž nepochybně není v případě potřeby rozsáhlého doplnění dokazování nahrazovat činnost správního orgánu. Toto vyplývá i z § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem, pokud skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Nejvyšší správní soud však má za to, že v této věci se o rozsáhlé doplnění dokazování nejednalo. Nové dokazování se týkalo pouze dvou svědeckých výpovědí, přičemž Městský soud v Praze navíc ani sám výslech svědků provádět neměl, ale měl vycházet z listinných důkazů - protokolů o svědeckých výpovědích - předložených správním orgánem v rámci soudního řízení. Jeho stěžejním úkolem bylo tyto důkazy vyhodnotit a z nich vyplývající skutková zjištění promítnout do závěru o skutkovém stavu věci.

Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že návrh na provedení důkazu je možné neakceptovat pouze za situace, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení a dále tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencí. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS). Žádný z těchto důvodů nelze v projednávané věci dovodit. Vzhledem k obsahu vyjádření řidiče kamionu ze dne 7. 3. 2007 lze předpokládat, že by jeho výpověď i výpověď jeho zaměstnavatele mohly vést k náležitému objasnění skutkového stavu, resp. k potvrzení či vyvrácení stavu zjištěného správním orgánem. Bylo tudíž na Městském soudu v Praze, aby se s těmito důkazy vypořádal. Městský soud v Praze to však ani na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu neučinil.

Nelze přisvědčit ani argumentaci Městského soudu v Praze, že by při doplnění dokazování nebylo respektováno právo žalobce vyjádřit se před vydáním správního rozhodnutí k jeho podkladům upravené v § 174 zákona č. 361/2003 Sb. Toto právo účastníka správního řízení není nikterak dotčeno tím, že správní soud při přezkumu správního rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci může provádět nové důkazy. Provádí-li soud dokazování, je podle § 77 odst. 1 s. ř. s. povinen nařídit jednání. Účastník soudního řízení zde může využít své právo vyjádřit se k novým důkazům před vydáním rozsudku. Žalobce tak mohl učinit při jednání dne 25. 5. 2011. Své námitky vůči hodnocení důkazů a zjištění skutkového stavu Městským soudem v Praze by pak mohl případně uplatnit v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že je na druhou stranu nutno odmítnout i argument stěžovatele, že žalobce nemohl být při zohlednění nových důkazů Městským soudem v Praze zkrácen na svých procesních právech, neboť měl možnost se již v rámci správního řízení vyjádřit k prvotním důkazům (výpovědi řidiče kamionu a písemnému vyjádření jeho zaměstnavatele), které jsou podle stěžovatele obsahově totožné s důkazy předloženými v soudním řízení. V projednávané věci je podstatné právě

to, že měl žalobce možnost vyjádřit se k novým důkazům provedeným Městským soudem v Praze v soudním řízení.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že Městský soud v Praze zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Kasační stížnost je tak důvodná ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je Městský soud v Praze podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným tímto rozsudkem.

V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu